

LUCIE HLAVINKOVÁ

ILUSTROVALA MILA

SESTERSTVO

a síla moci



Albatros

Sesterstvo a síla moci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz



Lucie Hlavinková
Sesterstvo a síla moci – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**

SESTERSTVO

a sila moči

Podpis:





SESTERSTVO

a síla moci



LUCIE HLAVINKOVÁ
ILUSTROVALA MILA

Albatros

Ela, Míša ani Bára se o takové věci nikdy nezajímaly, ale že se úřadu v jejich městečku ujal nový starosta, si nemohly nevšimnout. Plakáty s jeho fotkou byly nalepené všude, a lidé se o něm bavili v obchodech, na náměstí, i doma.

„Vypadá jako dobrý chlap,“ zhodnotil Elin táta.

„Konečně mají lidé někoho, komu můžou doopravdy věřit... A taky se udělá větší pořádek. Tohle město už to potřebovalo, dlouho bylo všechno zanedbané,“ přikývla maminka.

I Ela se těšila, a spolu s ní celé Sesterstvo. Prý se bude stavět nový zábavní park! A taky možná bazén s tobogány, to by bylo skvělé!

Všichni se radovali, jak jejich městečko ožije a kolik novinek se chystá, a tak považovali za rozumné, když nový starosta nabádal, že se peníze na druhé straně



taky musí někde ušetřit. Starosta byl docela mladý, vypadal velmi sympaticky a jeho návrhy dávaly smysl.



„Dobrý den!“

„Jak se máte? Už jste se zabydlela?“

„A co Fabiola?“

Bára, Ela a Míša navštívily starou paní Marii, majitelku kouzelné kočky Fabioly, v jejím novém bytě. Paní Ládvíková se totiž přestěhovala ze svého starého domečku, který už se jí pomalu rozpadal nad hlavou, do



domova pro seniory, kde měla samostatné malé bydlení. O tom, že je Fabiola kouzelná, ale neměla ani tušení. To ostatně nikdo kromě holek. Ovšem všichni věděli, že Fabiola rozhodně není jen tak obyčejná kočka. Prošla totiž speciálním výcvikem, aby mohla v nemocnici pomáhat nemocným nebo starým lidem, kteří potřebovali potěšit a povzbudit při dlouhé léčbě, když je přemohla špatná nálada nebo jen neměli dobrý den. Fabiola se nechala hladit, předla, dívala se jim do očí svými překrásnými zlatými očima, a každému se hned udělalo lépe.

„To jsem ráda, že jste přišly na návštěvu!“ usmívala se stará paní. „Mám se tady moc dobře a už jsem si tu našla dvě velké kamarádky. Možná založíme taky takové Sesterstvo, jako máte vy,“ potutelně na holky mrkla. „Mohly bychom taky řešit různé záhady, jako například, kam se poděly čí brýle nebo ve kterém patře bydlí pán, který pořád jezdí výtahem nahoru a dolů, protože zapomněl vystoupit. Pojdte, sedeme dolů na dvůr, tam teď svítí sluníčko, a povykládáte mi, co je všechno nového...“

Na dvoře bylo několik laviček a ve stínu i stolek s kávou, čajem, koláčky a sušenkami pro obyvatele domova i pro návštěvy. Kolem kvetlo plno květin a na nástěnce visela spousta plakátků s pozvánkami na nejrůznější akce, divadla a koncerty. Vypadalo to tu velmi útulně a živě.

„To jsou ta tvoje děvčata?“ zajímaly se dvě starší dámy, ze kterých se vyklubaly nové dobré kamarádky paní Marie.

„Ano, to jsou ta moje děvčata,“ představila holky hrdě paní Ládvíková. Fabiola nevěděla, komu se má na klíně usadit první, takže se rozhodla, že to bude spravedlivě střídat.

„Ty koláčky jsou výborné!“ pochválila svačinu Míša.

„Děkuji, upekla jsem je dnes dopoledne.“ Míšina chvála potěšila jednu z postarších dam natolik, že úplně zčervenala. „Podle receptu tam patří ořechy, ale ty jsem nahradila mákem, mám na ně totiž alergii.“

„Já taky,“ vykulila oči Míša.

„Mně vždycky tak opuchne pusa, že vypadám jako filmová hvězda po botoxu!“ mrkla na ni spiklenecky paní

Miluška a zasmála se, když Míša horlivě přikývla, že je na tom úplně stejně, a taky celá zčervenala.

Paní Boženka se jich zase honem ptala, jestli jim není zima, že přinese deky, a hned začala organizovat, kdo si má kam sednout, podle toho, jestli má rád slunce nebo ne.

Ele paní Miluška tak silně připomínala Míšu a paní Boženka zase praktickou Báru, že se musela usmívat na celé kolo. A všimla si, že se směje i paní Marie, kterou zřejmě napadla ta stejná myšlenka.

„My tu moc rády každé odpoledne sedáváme, připadáme si jak na čaji u anglické královny!“

„Jsme rády, že můžeme někoho pohostit,“ přikyvovaly její kamarádky.



„Holky, slibme si, že až budeme staré, budou z nás taky takové veselé babky,“ poskakovala Míša po chodníku, když z domova pro seniory po příjemně stráveném odpoledni odešly a Fabiola je kousek doprovázela.

„Když se naučíš péct takové koláčky, tak rozhodně jo,“ souhlasila Bára. „Ale až my budeme staré, tak ty si

nebudeš vůbec nic pamatovat, protože už teď máš k tomu sklony.“

„No jenom aby ty jsi zas všechny nekomandovala,“ ne nechala si nic líbit Míša.

„Stejně je to zvláštní, že jednou budeme staré,“ snažila se Ela odvést pozornost. „Kdyby existovalo kouzlo, že nikdy nezestárnete, chtěly byste ho použít?“

„Uf, těžká otázka,“ zamyslela se Míša. „Nad tím jsem nikdy nepřemýšlela...“

„Být starý znamená, že tě bolí klouby, zapomínáš, zpomalíš, už moc dobře třeba nevidíš...“ vypočítávala Bára. „Já jsem nad tím doteď taky nikdy nepřemýšlela. Být stará mi připadá stejně tak daleko, jako kdybych měla letět na Mars!“

„Já bych radši jiná kouzla,“ zasnila se Míša. „Třeba být neviditelná.“

„Nebo létat!“ přisadila si Bára.

„Já bych zase ráda uměla mluvit se zvířaty,“ sklonila se Ela k Fabiole, aby ji vzala do náruče a rozloučila se s ní.

„Mňau,“ řekla Fabiola zvláštním tónem a na všechny tři kamarádky upřela svoje zlaté oči.

„Třeba teď bych moc ráda věděla, co chceš říct, Fabi.“

„To je jasný, říká ahoj!“ pokrčila rameny Míša.

Ale Ele se přesto zdálo, že jim kočka chce říct něco mnohem složitějšího a důležitějšího...



Když Ela přišla domů, její tatínek právě telefonoval.

„To je skvělé! Naše firma se určitě taky zapojí!“ přikyvoval nadšeně. Pak se obrátil na dceru: „Nový starosta svolává akci na úklid parku. Už to bylo opravdu potřeba, je tam spousta odpadků. Vytisknu nějaké plakátky a můžete je s holkama roznést po městečku, co říkáš?“

Ela rozhodně souhlasila. Do parku chodilo Sesterstvo vždycky moc rádo a je pravda, že poslední dobou vypadal dost nevábně. Ten nový starosta začíná konečně dávat věci do pořádku.



Úklidová akce proběhla výborně, na závěr se ještě na hřišti opékaly špekáčky, které dobrovolníkům donesl starosta sám osobně.

„To je dobře, že se staráte!“ chválili ho lidé.

„No jasně, vždyť jsem starosta!“ smál se a nechal se Bářiným tátou vyfotit do místních novin s pěkně opečeným špekáčkem. „Teď zrovna se starám, aby bylo dost hořčice. Pozor, tahle je hodně pálivá!“ upozornil Míšu, která zčervenala a vděčně zakoktala díky.

„Kdy bude další taková akce?“ zeptal se Bářin táta.

„Musíme se zbavit Zahrádek, té ošklivé bývalé zahrádkářské kolonie,“ zvažněl starosta. „Hyzdí naše město, šíří se odtamtud plevel, dřevomorka, a dokonce i krysy a říká se, že tam žijí různé nekalé živly. Je úplně o strach tam jít, přitom by se ta plocha dala moc dobře využít, naše město taková místa potřebuje. Ale ke slovu přijdou spíš bagry a rypadla, aby se všechno srovnalo se zemí.“ Zase se usmál. „Teprve až bude hotovo, můžeme zase uspořádat nějakou pěknou akci pro všechny.“

„A co místo toho bude?“ zeptala se Ela a sama sobě se divila, kde vzala tu odvahu se takhle zeptat.

„Uvidíme!“ Starosta se zasmál a ukázal na ni prstem. „Nechci nic prozrazovat, zatím si plány nechám jako překvapení.“